

Tak nosím v kapse kaštan.

Ano, máte pravdu, na tom opravdu není nic zvláštního. Stačí zajít do parku či lesa a můžete si kaštanů nasbírat celá kila. Je přece podzim, jak všichni víme.

Ano, je podzim, vítr se prohání po strništích, vinice zejí prázdnotou - s výjimkou těch, kde hrozny ještě čekají na první mrazík, aby mohly být sklizeny a přeměněny na ledové víno, tedy nápoj božské chuti (avšak nekřesťanské ceny) a podnikatelé se při vědomí toho, že se fiskální rok překlopil do svého posledního kvartálu, začínají ohlížet, za co by utratili vydělané peníze, aby se příští rok nezbláznili z daní.

Ale vraťme se k onomu kaštanu. Není to kaštan nalezený, je to kaštan darovaný. Dostal jsem jej od **Tempa di vlak**, stejně jako všichni ostatní návštěvníci pravidelného klubového večera Tóny cest, který v pondělí 17.10. 2005 vstoupil do své druhé

Tempo di Vlak

foto: Black Bart the P08 ©

padesátky. Ájou, tedy Silvií Hillovou, zpěvačkou Tempa, nám bylo doporučeno, abychom si každý jeden vzali z proutěného košíku, který se dal kolovat, neboť jak známo, ten, kdo u sebe nosí celou zimu kaštan, od toho se nemoci drží dál. Věřím, že na této lidové moudrosti něco je a tak se snažím mít vždy jeden kaštan v pravé kapse. V té levé nosím Strepsils - pro jistotu.

Jednapadesáté Tóny cest, které se konají pravidelně v KD Gama na ostravském sídlišti Fifejdy, byly tedy ve znamení počínajícího podzimu, symbolizovaného právě oněmi rozdáványými kaštany (Ája v sobě nezapřela učitelku, když krátce poté, co dala košík kolovat po sále, okřikla návštěvníky, aby se v koši nepřehrabovali, vzali si první kaštan, který v něm najdou a urychleně jej poslali dál), avšak písničky, které na něm zazněly v podání Tempa di vlak, byly převážně letní. Přestože je Tempo di vlak všeobecně považováno za tramskou kapelu, výběr písniček pro tento večer - play list sestavoval sólový kytarista Jirka Hanusek - se mi zdál spíše folkový.

Zrovna tak i úplně nová věc Robina Cowboye Hilla, nazvaná *Čas*, zní natolik folkově, že by přirozeně zapadla do repertoáru třeba starých dobrých Poupat. Ale dost bylo škatulek?.

Po přestávce, vyplněné tradičně po jídáním buchet a popíjením čaje - mimochodem, víte o tom, že každý, kdo přijde na Tóny cest s buchtou má vstup zadarmo? Buchta si vstup samozřejmě musí zaplatit - nastoupila hlavní hvězda večera: **Roman Horký**.

Roman, který vystupoval sólově, což je v našich zeměpisných šířkách k vidění asi stejně často, jako polární záře, se tentokrát rozhodl, že výběr písní nechá plně na divácích a tak se záhy začaly ze sálu ozývat výkřiky s názvy známých i méně známých Romanových hitů.

Je třeba podotknout, že začátek nebyl nejpovedenější. Roman zahájil svoji show hitem desetiletí, písničkou *Zachraňte koně*, avšak ona notoricky známá úvodní vyhrávka zahraná sice technicky naprosto dokonale, ale bez jakéhokoli doprodu zněla pochopitelně poněkud zvláště. Taky co se týče zpěvu Roman záhy uznal, že některé party, psané na tělo Bůčkovi či Vikinovi, asi nebudou šálkem jeho čaje a rozumně se jim začal vyhýbat. Dále už mám k jeho vystoupení samou chválu. Zazněly písničky, které na koncertech Kamelot už léta nehrál, například *Heidi, děvčátko z hor, Nad hlavou zpívající drát, Bella a Sebastián*

,  
*Dobří holubi se vracejí*

,  
*Lod' jménem láska*

a dokonce i nejlepší věc, jakou podle mne kdy Roman Horký napsal:

*Zakletá v pásu kolejí*

. Všechny tyto věci, pocházející z nejsilnějšího období Kamelotu, zněly jen za subtilního doprodu kytary (Roman se tentokrát nesnažil servat struny) velice působivě.

Došlo pochopitelně i na novější kousky. Z alba **Zvláštní svět** to byla ona známá "zeměpisná desetiminutovka" *Kanada a Island*

(vždy si říkám, jak by se Roman popral s tím, kdyby jeho boeing přelétával nad Papuou - Novou Guineou, Spojenými arabskými emiráty, či Zemí Františka Josefa) a pak dokonce dvě nové písničky z chystaného alba *Modrá planeta*, z nichž právě titulní skladba mi hodně uvízla v uších.

Na závěr Roman poděkoval všem, kteří dali přednost písničkám před televizním reality pívem,

na což publikum reagovalo potleskem - včetně těch, kterým se mezitím doma jejich VyVolové nahrávali - a na oplátku na něm vyžebalo čtyři přídávky.

Večer to byl pěkný - na to, že byl pondělní - a pro mě přinesl ještě jedno důležité zjištění: Roman Horký nemá na levé ruce sedm prstů dlouhých 20 centimetrů, opatřených pěti klouby pohyblivými v rozmezí 360°, jak se mi vždy zdálo, když jsem se snažil rozluštit jeho nazahratelné akordy. To on si jen, podvodník jeden, dost často podlaďuje kytaru.